

Електронен вестник ЗВЪНЧЕ

бр.2, май 2019 г.

За българския празник

Върви, народе възродени

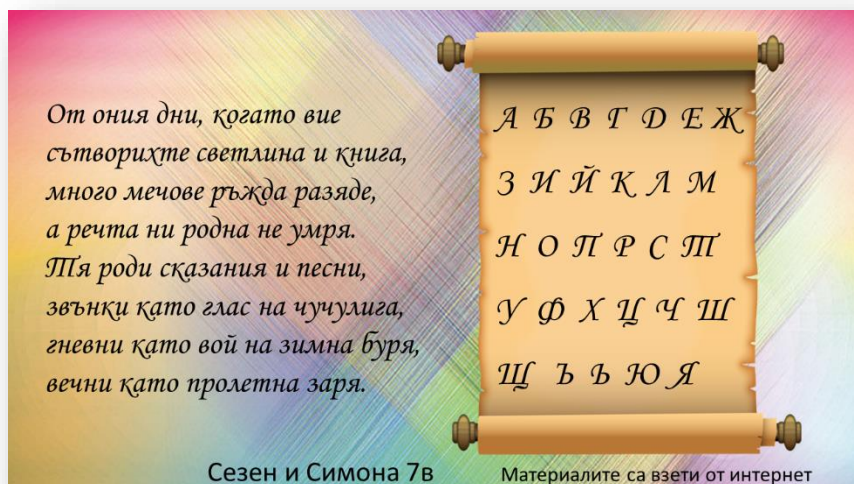
Този стих от всеучилищния химн, създаден от поета Стоян Михайловски и композитора Панайот Пипков в чест на солунските братя Кирил и Методий, отдавна се е превърнал в свещен за всеки българин. Той е знак за съпричастност и възхвала на делото на първоучителите. Още от Възраждането Денят на Св. Св. Кирил и Методий – 11 май е наричан Българският празник, Народният празник, Българският Великден. Това е така, защото солунските братя се честват не само като светци, но и като първоучители, първотворци – создатели на българската азбука, основоположници на българската книжнина и език.

През Възраждането датата 11 май трайно се налага като ден за църковна прослава и всенародно честване на делото на Св. Св. Кирил и Методий. Тази традиция продължава и след календарната реформа през 1916 г., когато започва да се празнува на 24 май.

През втората половина на XIX век в Цариград, както и в градовете Пловдив и Шумен, се отбелязват първите тържества за възхвала на делото на двамата славянски братя. Идеята е възприета и бързо се разпространява по цялата българска етническа територия и българските колонии в чужбина. Инициатори са църквата, интелигенцията – в лицето на училищни и читалищни дейци, и заможната търговска прослойка, за която по-късно изследователите ще отбележат, че притежават „възрожденски дух“ и „възрожденски ценности“.

Нараства интересът на българина към книжнината и писаното слово. Грамотността става необходимост, а училището и учителите са престижна институция и уважавани личности. Налице е духовен подем, в който особена значимост придобива делото на Св. Св. Кирил и Методий. Сътвореното от тях е оценено по достойнство, за да се превърне Денят им във всеобщ национален празник, когато всеки българин приема в сърцето си този ден и се чувства горд от културните ни постижения.

И тази година за пореден път ще отбележим тази светла дата в празничния български календар, която винаги ще ни напомня, че образованието, книжовността и знанието могат не само да възродят един народ, но и да го изведат към светли бъднини!

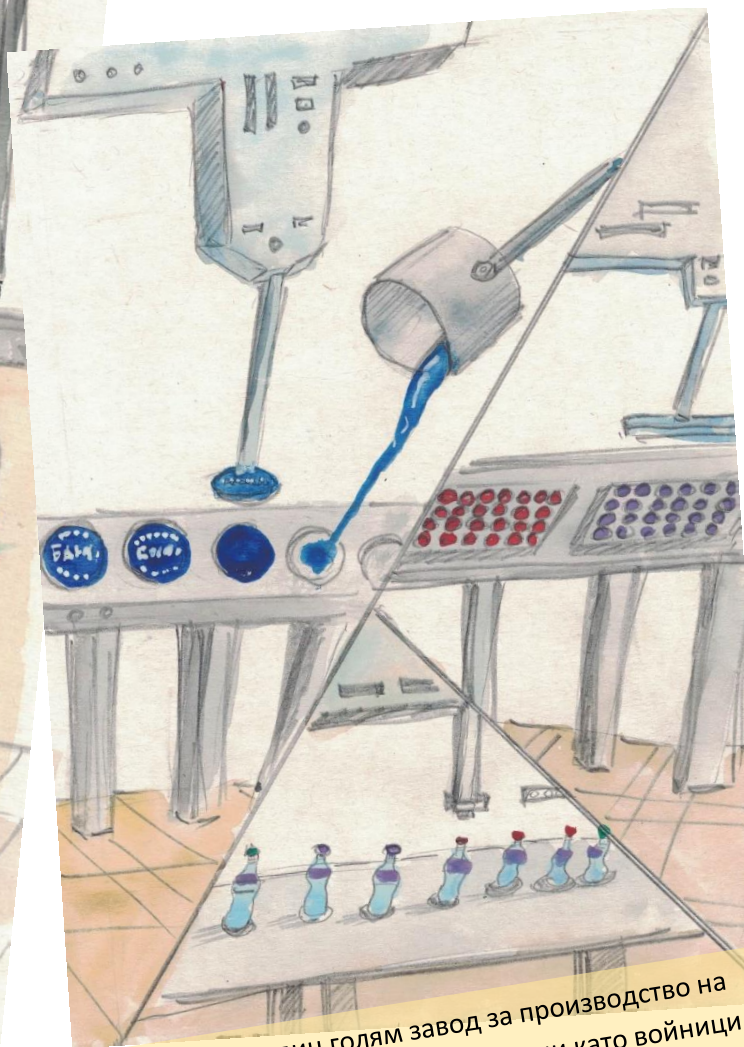

Текст: Чанита Ангелова, ръководител на клуб „Журналист“

КАПАЧКИТЕ РАЗКАЗВАТ...

Ние сме капачките на шишетата, пълни с най-чистата минерална вода „Бачково“, изпратени за децата в СУ „Св. Паисий Хилендарски“. Гушим се в детските ръце всеки ден и с нас се случват интересни неща. Сега ще Ви разкажем част от нашия капачешки живот.

Родихме се в един голям завод за производство на пластмасови изделия. После, строени като войници в малки палетки, ни изпратиха към фабриката за бутилиране на вода.

Ние, капачките, сме много важни. Не само защото затваряме шишето, а и затова че носим логото на фирмата. А и какво е едно шише без капачка – просто отпадък. Ние сме много горди със себе си, защото съхраняваме една от най-хубавите изворни води в България.

Правим шишетата много красиви, защото ние сме различни по цвят. Наредени в стекче, многоцветието ни напомня дъгата и предизвиква детските усмивки.

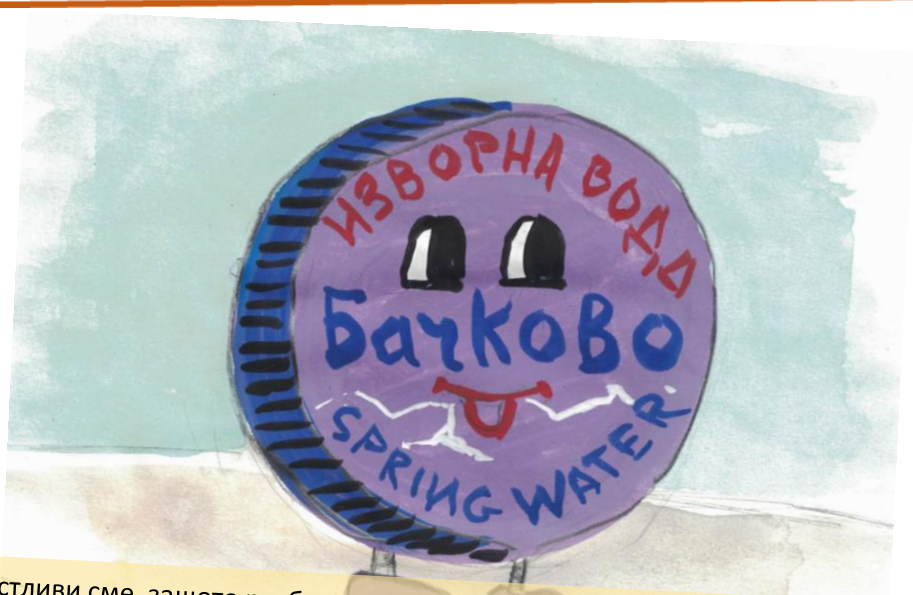
Сега шишетата ни стоят „строени“ в коридора на училището и всеки гледа с жажда към тях. Сигурни сме, че без нас, малките цветни капачки, картинката няма да е толкова весела.

Децата с нетърпение всяка сутрин очакват да понесат стекчетата с шарени шишета към класните стаи.

И се започва... избор на капачка. Забелязваме, че децата са много претенциозни – избират шишето с вода според цвета на капачката: розовите, лилавите и цикламените ги предпочитат момичетата, а жълтите, оранжевите и зелените момчетата. За сините става дори бой.

КАПАЧКИТЕ РАЗКАЗВАТ...

Щастливи сме, защото разбрахме, че не можем да бъдем просто отпадък – нали ви казахме:

„Важни сме!“

Шест месеца ще бъдем главни герои в кампанията „Капачки за бъдеще“ на образователния сайт „Уча се“.

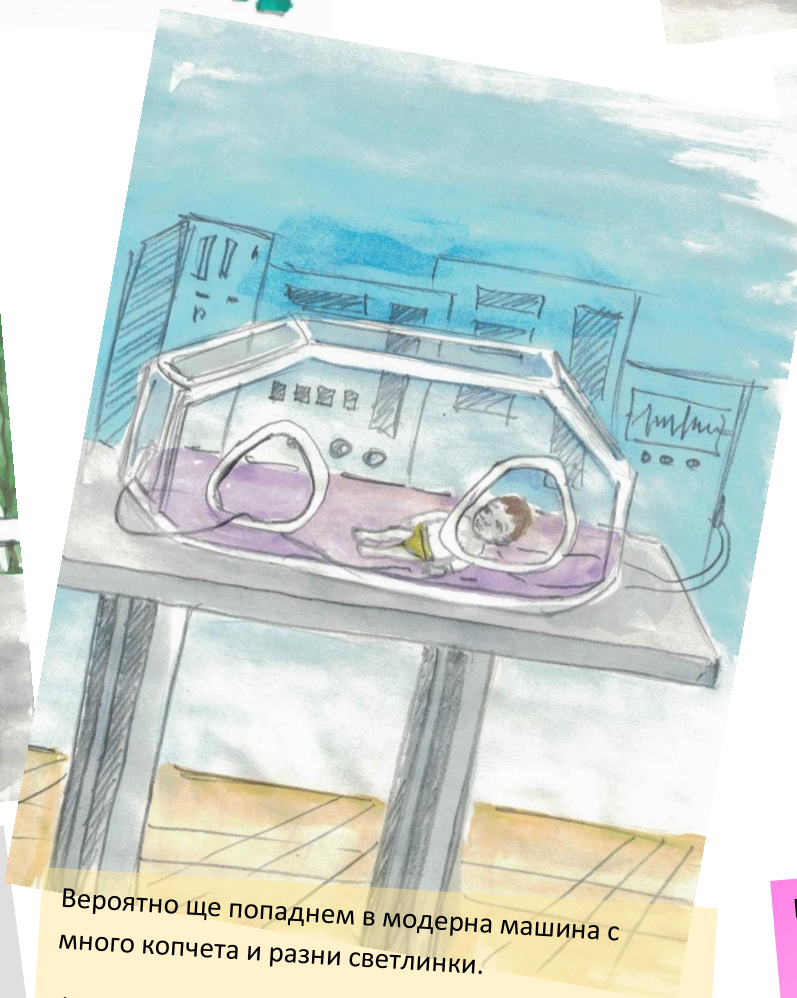

Когато децата изпият водата в шишето и то стане ненужно, ние малките капачки попадаме в едно голямо шише. Толкова има във всяка класна стая. Събират ни, за да бъдем част от инициативата.

В града, в който сме попаднали, има няколко пункта за приемане на капачки. Там ще ни предадат, когато станем достатъчно много.

Оттук с камиони ще ни извезят до голямата фабрика за рециклиране на пластмаса.

Вероятно ще попаднем в модерна машина с много копчета и разни светлинки.

Фокус-мокус, рециклир, рециклир и ето ни пак. Не можете да ни познаете? Така е, защото от нас ще направят малките детайлчета на кувьозите за недоносени бебенца.

Ние отново ще бъдем полезни – ще даряваме живот, ще спасяваме живот. Малките дечица имат нужда от грижата, която ще им предостави апаратурата, направена с наше участие.

Каква по-голяма радост от това за нашето мъничко **капачешко сърце**.

ПАНАИР НА ПРИКАЗКИТЕ

Приключението на Пролетта

Сезоните били три сестри и един брат. Ред било на Есента да отиде при хората, но се разболяла. Тогава майката на сезоните – Природата , казала на Пролетта да намери реката на самодивите и да донесе оттам драконова сълза. Пролетта изпълнила заръката на майка си, взела едно малко шишенце и тръгнала.

Вървяла, вървяла и край един замък видяла Рапунцел и разбойника. Попитала ги къде са тръгнали , а те отговорили, че са се запътили към коня Максимус и отиват да го видят. Пролетта им разказала за специалната си задача и продължила пътя си .

Вървяла, вървяла, пред нея се изпречил един великан. Той не обичал красивите неща, затова подгонил Пролетта. Тя тичала , тичала и стигнала до една тухлена къщичка. Това била къщичката на Трите прасенца. Пролетта ги попитала къде е реката на самодивите. Те й казали, че не знаят за такава река, но пък знаят кой може да й помогне – Шрек.

Пролетта продължила пътя си. Минала през поля и гори, докато стигне до къщата на Шрек. Той я поканил вътре, предложил й храна и я попитал какво дири по тези земи. Пролетта му разказала за чудния лек, който търси. Тогава Шрек решил да помогне – той дал на Пролетта вълшебни криле, които да я отведат до реката на самодивите.

Пролетта литнала, намерила вълшебната река, взела драконова сълза и бързо, бързо се върнала при Природата и болната си сестра Есента глътнала сълзата и мигом оздравяла. Сега хората можели да имат своята златна Есен и да се радват на нейната красота.

Асен Гешев

Вълшебната вода

Имало едно време едно четиричленно семейство. То решило да отиде на почивка. Децата в семейството били много палави, играели си много шумно и пречели на другите почиващи. Затова майка им ги приспала.

Изведнъж децата се оказали във вълшебно царство. Пред тях се появила странна жена – това била царицата на царството. За нея децата били неканени гости, а всеки неканен гост в царството трябвало да изпълни една задача. Царицата изпратила децата до една опасна пещера, която се намирала в планината. Там имало сандък със злато, който един звяр бил откраднал. За тази пещера хората се страхували да говорят. Но децата били смели, те тръгнали към посоченото място. Там заварили невиджано голям звяр. Той ги сграбчил и ги отнесъл в дъното на пещерата. Децата не знаели какво да правят, но изведнъж им дошло наум, че звярът едва ли ще изтърпи техните лудории. Така и направили – скачали, викали, боричкали се, докато подлудили чудовището. То изгонило децата. Те това и чакали – хукнали към изхода на пещерата. По пътя видели един сандък – това било златото на царицата. Децата бързо го напълнили в торби и задачата била изпълнена.

Когато отишли в града, царицата ги възнаградила с шишенца вълшебна вода, която съживявала мъртвите. Децата не знаели защо им е този подарък, но от уважение го взели. В този момент двете деца се събудили.

Минали години. Нещастие сполетяло семейството – майката се разболяла тежко и починала. Тогава децата се сетили за чудотворната вода. Дали на майка си да пие и тя мигом се съживила. Така семейството отново заживяло щастливо.

Фатме и Жасмин

Просто сън

Имало едно време едно малко момче, което живеело в един голям град. Семейството на момчето било бедно, но детето често си мечтаело да пътува из света. За пътешествията обаче трябвали пари, а момчето нямало никакви.

Един дъждовен ден то стояло на улицата свито на кълбо. Точно тогава минал един непознат мъж и го попитал защо е само на улицата. Момчето разказало, че улицата е неговият дом. Човекът съжалил беднячето и му дал няколко евро. Извинил се, че не може да го прибере у тях, защото жена му била лоша.

Малкото момче си купило франзелка и вода – хапнало, пийнало и усмихнато продължило разходката си из улицата. Тогава срещу него изскочило едно коте. То повело момчето към една задънена улица. Вървели, вървели, а в края на улицата котето се превърнало в човек. Той тръгнал към стената, с която

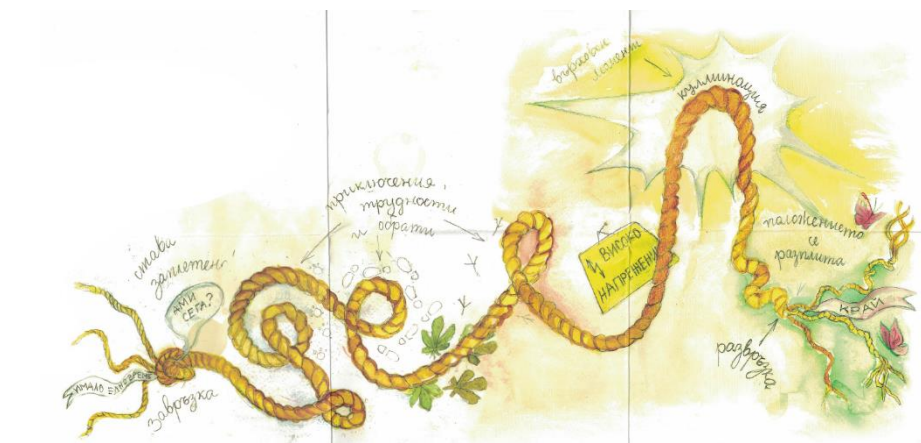
свършвала улицата. Странникът вдигнал ръка и се отворил път към чудна страна – цялата от бонбони и шоколад.

Тъкмо момчето да опита от захарните лакомства и се събудило.

Всичко било сън. То стояло свито на кълбо под дъжда. Колко хубаво би било да обиколи света, но как ще изостави своите улични приятели – гълъбите, как ще се раздели с добрите хора, които среща всеки ден , как...

Момчето било доволно от това, което има сега.

Ния и Калояна

ПАНАИР НА ПРИКАЗКИТЕ

Вълшебният медальон

Имало едно време един човек, чиято жена била починала преди много години. Човекът имал една дъщеря. Двамата живеели в малка спретната къщурка. Бащата бил болен от неизлечима болест и в предсмъртния си час дал на детето си вълшебен медальон, който изпълнявал желания.

Когато човекът се споминал, момичето отишло да живее при леля си. Първия ден жената се държала много добре с него, защото го смятала за гостенче. Но на другия ден отношението към детето се променило – то станало прислужницата в новия си дом. Работело момичето от сутрин до вечер, без да почива. За „награда” вечерта братовчедите го изпратили да търси една игла в купищата сено в обора. Търсило момичето, търсило, не могло да намери нищо. Затова лошите деца на лелята заключили момичето в една изоставена стая. Три дни и три нощи стояло то заключено и горчиво плакало.

Тогава се сетило за медальона, който изпълнява желания. Когато отворило капачето, всичко светнало и една фея очаквала нарежданията на момичето .

Почудило се то какво да си поиска. Най-напред искало да накаже лошотията, затова пожелало семейството на лелята да се превърне в статуи. После си помислило, че е хубаво да има верен приятел. Затова си пожелало юнак, силен и добър, с когото да споделя дните си. Мигом желанията на момичето се изпълнили – лелята и децата ѝ украсили като паметници градината, а пред вратата на къщата на бял кон чакал юнак, хубав и напет. Момичето веднага се влюбило в него. Двамата се оженили и вдигнали прекрасна сватба. Заживели щастливо в голямата къща на лелята. Така злото било победено.

Дилек

Една тайна

Имало едно време един старец. Той имал дъщеря, която крилат змей криел някъде. Старецът знаел, че около семейството му има някаква тайна. Нея той трябвало да открие, за да спаси дъщеря си от чудовището. Затова един ден тръгнал на път. Вървял, вървял, стигнал до едно село. Там попитал хората къде се крие крилатият змей. Те му отговорили. Трябвало да се премине най-дългата река, да се изкачи хълма на великаните и да се премине гора, която прилича на джунгла. Старецът бил готов за всички тези предизвикателства. Благодарил на хората от селото и тръгнал по пътя си. Той още не знаел, че има ангел-хранител – един вълшебник, който правел всички неща възможни.

Вървял старецът, вървял и стигнал брега на реката. Там намерил въже, с което преминал на другия бряг. А там го чакали меч и броня. С тях трябвало да победи великаните, които се криели зад хълма. Страховита била битката, с много гръм и трясък, но старецът се справил. Сега го очаквало друго приключение – в гората. Там живеели най-страшните диви зверове. Всички се нахвърлили върху стареца, но той с един замах на меч си повалил на земята всички. Пътят към пещерата на крилатия змей бил открит.

Старецът смело се борел с клоните на дърветата и накрая стигнал до входа на тъмна и дълбока пещера. Извикал чудовището и от дупката се показала главата на крилатия змей. Той казал, че ще каже тайната, ако старецът благослови женитбата му с неговата дъщеря. Хората разправяли, че змеят бил добър по характер и затова старецът не се мислил много – дал благословията си. Тогава змеят се преобразил – станал хубав момък. Преобразила се и пещерата – тя се превърнала в голяма и просторна къща. В същия момент неznайно откъде се появила горската фея. Тя разкрила на стареца тайната – дъщеря му имала знахарски способности – можела да лекува с билки. Доволен, че е изпълнил мисията си, старецът тръгнал към дома си.

Християн и Димитър Н.

Откраднатите чувства

Имало едно време една чудна страна. Там живеели милингирчетата. Те били най-щастливите същества на света. Така било до деня, в който някой откраднал чувствата. Тогава две милингирчета отишли до Животноландия, за да поканят най-умните животинки, които трябвало да открият крадеца. При царя на милингирчетата дошли кучето и котката. Те започнали да сканират всички същества, за да видят у кого са откраднатите чувства. По едно време кучето забелязало, че царят се гледа в огледалото и се смее. Животните започнали да го наблюдават, за да разберат каква е тази работа. Те видели, че в огледалото се вижда един кентавър. Нямащо какво друго да направят, освен да заключат царя в една стая, за да го разпитат. Детективите успели да научат проблема. Дъщерята на царя се влюбила в кентавъра, но царят не бил съгласен с тази любов. Затова той подарил чувствата на друга планета. И всичко това да не се влюбват хората един в друг. Животните обяснили на царя, че постъпката му е глупава, защото няма по-хубаво нещо от любовта. Владетелят размислил, освободил кентавъра от огледалото и върнал чувствата на хората. Тогава царската дъщеря целунала своя любим и той се превърнал в прекрасен принц. Двамата се оженили и заживели щастливо до края на дните си.

Галиб

Чудните вишни

Имало едно време едно момче, което живеело в чудновата страна. Там всичко било наопаки – децата работели, а родителите им ходели на училище. Семейството на момчето било заможено. Те притежавали голяма къща и хубава градина. В градината растели вишневи дървета. Те всяка година давали чудни плодове – не обикновени, а вълшебни – който хапнел от тях, мигом поумнявал. Затова всички искали да опитат от плодовете.

Тъкмо когато вишните започнали да зреят, една нощ момчето чуло странен шум – някой сякаш се криел в клоните на вълшебното дърво. Погледнало през прозореца, но в мрака нищо не се виждало. Сутринта, когато момчето изпращало родителите си на училище, видяло, че плодовете на дървото липсват. Как родителите му ще си учат уроците? Как ще си пишат домашните?

Нямащо друг изход – момчето трябвало да открие крадеца. Стегнало се за път и тръгнало. Прекосило девет земи, та стигнало в десета. Там се изправило пред три врати. Докато се чудело коя да отвори, до него се приближил един старец, който бил вълшебник. Старецът дал на момчето правилния ключ и то отключило вратата, зад която се криели крадените вишни. Тъкмо момчето да си вземе плодовете, пред него изникнал непознат и страховит човек. Започнала битка. Много ли се били, малко ли – никой не знае. Но накрая момчето победило, защото старецът - вълшебник му дал сила непобедима. След това момчето взело торбата с вишните и се прибрало у дома.

Родителите му се върнали от училище и щом чули как е минал денят на сина им, много се зарадвали, защото си имали истински герой.

Димитър Божинов

ДЕБЮТАНТ

Южна пролет в „Паисий“

Приятел

Малко кученце до мен върви,
върти опашка и скимти.
Вече двама знаем,
след училище ще си играем.
Подай лапа! Седни! Стани!
Приятел верен ми бъди!

Сердар 5^б

Война

Едно време – незнайно кога,
може би преди, може би сега,
избухнала страшна война.
-Най-голямото богатство съм аз –
викала водата в захлас.
-Аз съм важен, чуваш ли ти –
се пчел вятърът в зори.
-Най-силен съм на света –
блясал огънят с искрица една.
И продължила тази война –
до незнайно кога.
Изведнъж из зелените недра
глас Вселената раздра:
„Мир сключете! Стихии спрете!
Природата пазете!“

Галиб 5^г

Великден

Деца, купете си яйца!
С четка и боички
нарисувайте ги всички.
Червено, зелено и жълто – яйцата подредете,
борецът между тях намерете.
Здраве и живот си дарете –
на челото кръст направете!
Свещица в храма запалете,
„Христос Воскресе“ си кажете!

Асен Г. 5^г

Красота

Пролет!
Поникна тревица,
раззелени горица.
Запя реката,
слънцето усмихна децата.

Натали 5^а

Лято!

Със златни песчинки
са покрити джапанките ми.

Море!

Мидички и раковинки
покриват моята хавлияка.

Ния 5^б

Лято

Имам си аз една морска мечта –
до късен час да стоя на брега.
Да гледам как вълните се разбиват
и звезди рояк небето покриват.
Обичам летният бриз да вее косите ми.
Обичам изгревът да сбъдва мечтите ми.

Калояна 5^б

Зелената моя планета

Слънцето ражда деня,
с луната дохожда нощта.
Тревите шарят полето,
облачета плуват в небето.
Земята!
Зелената моя планета!

Деря 5^а

Небе

Приятелство обичано!
Като слънцето и цветята,
като хляба и водата.
Ръка в ръка, сърце до сърце –
на детството синьото небе.

Дилек 5^б

Аз и лабиринтът

Събуждам се. Оглеждам се. На ново място съм. Разхождам се. Всичко е различно. Масата е на друго място, леглото ми е по-удобно... всичко е по-ново и по-хубаво.

Отивам аз до банята и що да видя... една жаба седи на мивката под огледалото. Проговори ми. Показва ми път към нов свят. Попита ме дали искам да вляза вътре. Съгласих се.

Порталът беше огледалото. На входа на новия свят стоеше един човек. Той ми показва два пътя. Каза, че ако искам да продължа, ще трябва да избира един от тях. Първият представяше възможност да открия нови и неизвестни планети, но цената беше никога повече да не видя любимите си хора. Вторият път ми обещаваше пътешествия във времето, но винаги щях да си остана на 12 години.

Почудих се. Помаях се. Избрах втория път, защото ми харесва да съм малък пътешественик. Човекът се усмихна и ми даде една кутийка. Каза, че когато я отворя, ще излезе един дух. Той ще ми изпълни две желания. Аз му пожелах приятен ден и продължих по пътя си.

Извървах доста път и се озовах пред една къща с двор. Къщата беше полусрутена, а дворът ѝ препълнен с цветя. В средата се виждаше една люлка. На нея се люшкаше малко момиченце. Аз отидох до нея и я попитах какво прави тук. Тя ми каза да тръгвам веднага, защото баща ѝ е чудовище и ако ме види, ще ме отведе в Лабиринта на ХКБС. Не знаех какво е това, затова момичето ми обясни – Лабиринт на хората, които са с благородни сърца. В този лабиринт били „заклучени“ много момичета. Аз трябваше да ги спася.

Тръгнах. Пълна тъмница. Вървах, вървах смело и най-накрая ме озари светлина. Тя ми посочваше два пътя. Първият ме връщаше в къщи, а вторият щеше да ме направи спасител. Избрах втория – нали и аз бях с благородно сърце.

Спасих всички момичета, но чудовището се ядоса. Не знаех какво да правя. Изведнъж се сетих за вълшебната кутийка. Излезна духът и аз казах моите две желания. Първо – бащата на момичето да стане малък като мравка, и второ – да взема момичето от люлката и да го пренеса в моя свят. Желанието ми мигом се изпълни. Духът се изпари някъде, а ние се телепортирахме въщи. Аз и момичето щяхме да бъдем добри приятели.

Димитър Б. 5^б

УЧИЛИЩЕ НА БЪДЕЩЕТО

Проект "Моята представа за училището на бъдещето"

През месец май учениците от 6 клас имаха поставена задача да представят своите виждания за училище на бъдещето. Работиха в екип и сътвориха красиви и вълнуващи макети на най-различни причудливи и нестандартни училища.

"Цветно училище"

"Пъстрите цветове внасят радост и усмивки, затова ние ще украсим по подобие на този кабинет по музика всяка една стая в нашето училище. Ще има и интерактивни дъски, роботи и ще сложим край на домашните задачи."

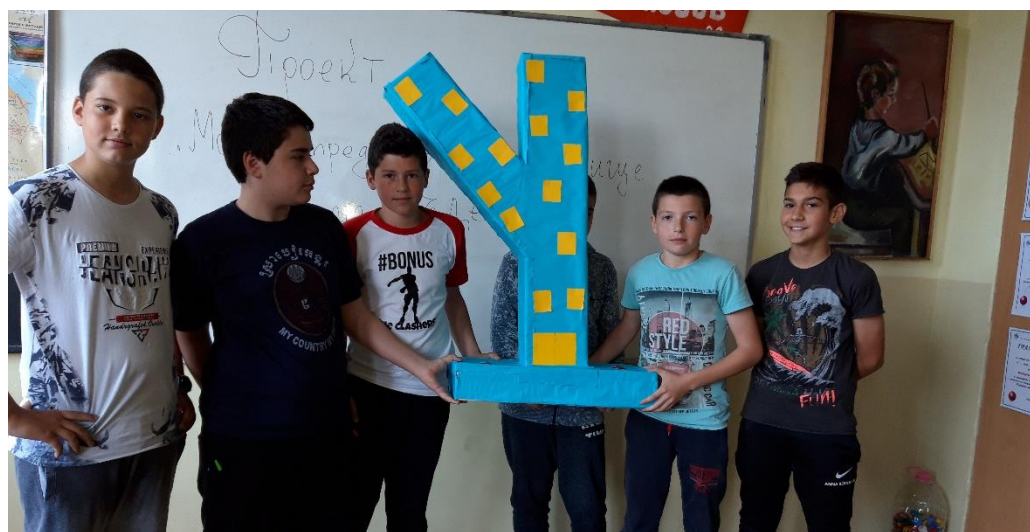
София, Кристиана, Марина и Поли - 6"а" клас

"Св. Паисий Хилендарски"

"Моето училище е най-доброто за мен. Затова и в бъдеще аз искам да е такова, каквото го познавам, единственото, което бих искал да добавя е един разхлаждащ басейн"

Кристиан Райков - 6 "в" клас

"Училище за астронавти"

"Ако това училище съществуваше, то щеше да бъде изключително забавно и полезно за обучението на младите учени", така представят своя проект учениците от 6 "в" клас - Марин, Петър, Николай, Георги и Кристиан Г.

"Природно училище"

"Училището ни е украсено с детски ръце, защото все пак сме деца. Избрали сме пъстри и ярки цветове, на двора има басейн, градинка с цветя за отход и футболно игрище. В класните стаи има дигитални дъски и роботи, които преподават на учениците."

Йоана, Дарина, Кристина и Теодора - 6 "в" клас

"Спортно училище"

"Ние обичаме спорта, затова сме заложили на проект, който има няколко игрища, закрит басейн и тенис зала."

Шукри, Серай, Сюляй, Доан и Окан - 6 "в" клас

"Желаем в нашето училище на бъдещето да има повече удобства за хората с увреждания, за това сме поставили асансьор и ескалатори. Към училището сме прикрепили и още една сграда, в която всеки ще има своя стая за отход и почивка."

Мелиса и Джерен - 6 "в" клас

„Училището на бъдещето“ провокира смели желания и представи за него. Нямахме проект, в който да не са заложили роботи, интерактивни чинове и дъски, нови технологии и шепа вълшебство, а може би, след време, всичко това би било реалност.

МОЕТО СЛОВО

Усещане за пролет

Ситни дъждове ваят,
дървета в бяло, розово цъфтят.
Нарциси, лалета, минзухар –
това е пролетният дар.
Теменужки, кокичета и рози –
Слънчо весел ни проводи.

Деря 5а

Славейчета пеят по зелената трева,
дърветата цъфтят – пролетна творба.
Горите пеят, мечките не спят.
Децата веселят се, ветровете шумят.

Димитър Б. 5^б

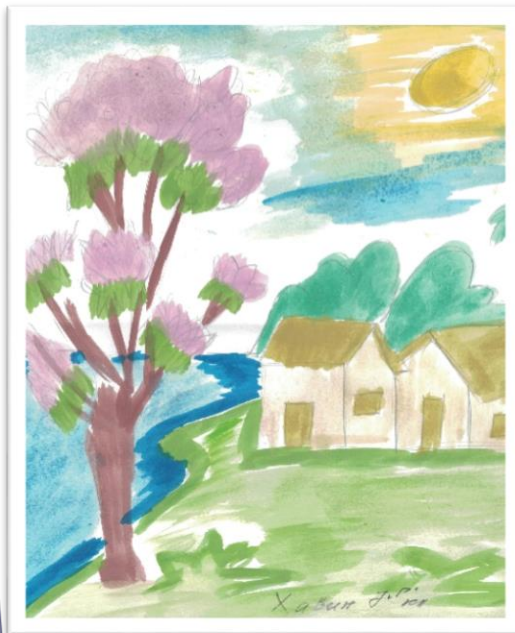

Снежко вече се топи,
чуруликът свежите гори.
Тържество от зарана
Пролетта захвана.
Щъркели идват от юг,
овчар се радва –
живот нов се ражда тук.
Цъфналата слива
премяна нова има.
Мартеничка една
закачих ѝ от моята ръка.

Натали 5^а

Зимата свършва – край се вижда,
всичко живо се събужда.
Става топло – тръгвам аз
без карта и компас.
От континент на континент
диря пролетта –
нали тя носи радостта.

Йозкан 5^б

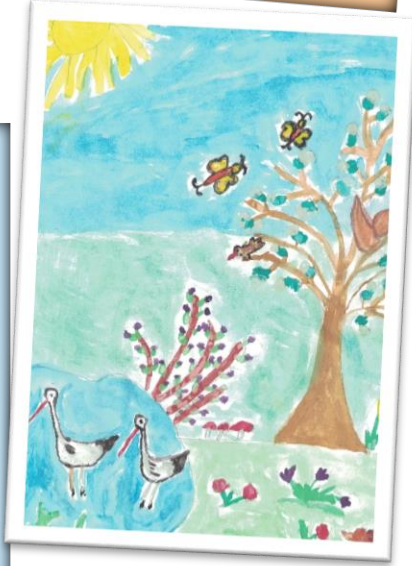
Цветен покрив с багрила
спретна за миг Пролетта.
Птича песен – радост, зов,
свиреше оркестър нов.

Христо 5^а

Зимата свърши вече.
Поточе в планината заклокочи.
Гости пристигнали от юг
птици, ята – оркестър велик.
Събужда цветята, оглася
гората,
радва на хората сърцата.

Асен Г. 5^г

Пролетта е вече тук –
на зимата напук.
Зеленее земята,
пъстрейт полята.

Пука се ябълков цвят,
птици в небето летят.
Слънцето гали земята,
събуждат се семената.

Галиб 5^г

Пешо най-обича на света
в парка да стои сега.
Наслаждава се на пролетта
и песента на птичите ята.
Цъфнал цвят и топлина –
нищо по-хубаво от това.

Калояна 5^б

Рисунки: Хавин – 7г, Христина – 7а, Александър – 6 б, Исмигюл – 7 б, Кари – 6 а,
Борислава – 7 а, Кристияна – 7 в, Селин – 9

MESSAGES

Graffiti – art or vandalism

Graffiti is writing or drawings made on a wall or other surface, usually without permission and within public view. Graffiti ranges from simple written words to elaborate wall paintings, and it has existed since ancient times, with examples dating back to ancient Egypt, ancient Greece, and the Roman Empire.

Modern graffiti originated in the late 1960s in Philadelphia.

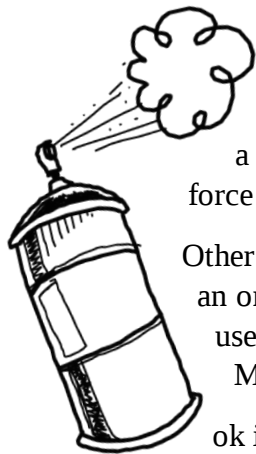
Graffiti writing is often intertwined with hip hop culture and the myriad international styles derived from Philadelphia and New York City Subway graffiti. However, there are many other instances of notable graffiti in the twentieth century. Graffiti have long appeared on building walls, in latrines, railroad boxcars, subways, and bridges.

First the people just write their name so they get attention from the media in 1970s. In New York emerged new styles of graffiti like tagging and schilling.

Graffiti as a memorial

People often leave their traces in wet cement or concrete. This type of graffiti often commemorates the mutual commitment of a couple, or simply records a person's presence at a particular moment. Often this type of graffiti is dated and is left untouched for decades, offering a look

Gamer culture

Along with the commercial growth has come the rise of video games also depicting graffiti, usually in a positive aspect – for example, the Jet Set Radio series (2000–2003) tells the story of a group of teens fighting the oppression of a totalitarian police force that attempts to limit the graffiti artists' freedom of speech.

Other games which feature graffiti include Bomb the World (2004), an online graffiti simulation created by graffiti artists Klark Kent where users can paint trains virtually at 20 locations worldwide, and Super Mario Sunshine (2002), in which the hero, Mario must clean the city of graffiti left by the villain, Bowser Jr.

look into local historical minutiae.

Street art

Street art can be found on buildings, sidewalks, street signs and even trashcans from Tokyo to Paris to New York City. This special kind of art can take the form of paintings, sculptures, cloth or even stickers.

Vandalism graffiti

Anyone who glorifies graffiti needs to answer one question: If your home were tagged during the night without your consent, would you welcome the new addition to your décor or would you immediately call a painter, if not the police?

The article was written by students from 9th class.

